

El gegant Orió

Història mitològica grega

Llorenç Puig Mayolas

Fa molts anys, habitava a Grècia un gegant anomenat Orió. Ajudat pels seus dos gossos, es dedicava a la caça. Vivia en una gran cova situada molt a prop d'una altra habitada per un altre gegant, Atlant, la seva dona i les seves set filles, les Plèiades.

Un dia Orió va veure Merope, una de les Plèiades, que estava prenent el sol, i va quedar corprès per la seva bellesa. Se'n va enamorar i ella li va correspondre. Però Atlant volia casar-la amb el fill d'un altre gegant molt ric que vivia en un bosc llunya.

Un dia Atlant va descobrir que els enamorats passejaven junts i, enfurismat, va fer beure a Orió una poció que el va deixar cec, perquè no pogués veure Merope. I li va dir: -No recobraràs la visió fins que vegis la llum de l'albada. Camina fins a trobar-la i, quan tornis, t'enfrontaràs a tots els animals que trobis pel camí. Cec, Orió no podia emprendre el viatge, així que va recórrer a un nen amic seu perquè l'ajudés. El nen, portat a collibè, el va guiar cap a llevant, fins que va veure créixer l'albada tenyida de bonics colors; llavors Orió va recobrar la visió. De tornada es va enfrontar a una llebre i a un brau. Va vèncer tots dos, però a prop de la seva cova li va picar un escorpí en un peu, i li va deixar clavat el fibló ple de verí. Sentint-se morir, Orió va demanar a Zeus, pare de tots els déus, que el convertís en una constel·lació d'estrelles perquè així pogués veure la seva estimada Merope. Zeus, pietós, va complaure el seu desig. Quan Merope ho va saber, ella i les seves germanes van demanar a Zeus que també les transformés en estrelles, per poder ser al costat d'Orió. Així ho va fer Zeus, tant amb elles com els gossos del gegant i els animals que li van sortir a l'encontre a la seva tornada de veure l'albada.

Des de llavors, a les nits serenes d'hivern, a l'hemisferi nord es pot veure Orió tesant el seu arc, els seus dos gossos, la llebre i el brau. I molt a prop les Plèiades, contemplant el gegant.

Qui mai no apareix és Escorpió, el seu etern enemic. Quan un és visible, l'altre no n'és de visible. I des del cel ens observen, eternament rivals, fins que els anys acabin els seus dies i els dies les seves hores.